kambrikesse sees sedda Kalendrid käes piddamas ja luggemas; näen sind ja sinnu waesust igga piddi; näen ka, kuida sa mönnes kohhas naeratad, et ma sinnu keelt öiete ei oska, ja sinna sepärrast minnust ka täieliste arwu ei sa; näen kuida sa mönnes kohhas jällle küssid, kes peaks ta siis küll seal nönda ollema, se kirjutaja? Mönnes kohhas näikse tall küll tundmist süddames ollema, mönnes kohhas jällle on ta kui tuul sealt kaugel ärra. Ta kirjutab küll taewast ja maast ja kõigist Jummalikkuist asjuist, agga kas peaks tall siis ka endal küll Jummalad süddames ollema? Kas peaks ta ka innimeisi, ka meid armastama, waid armastab ta agga ükspäinis isse eñnast? Sedda küssid sa, mo armas; mis kostan ma sulle? Ma kostan sulle selle peale tassane ja allandlikk: täielinne polle ükski siin ilmas, agga sedda ma küll tean ja selle järrele ma iggatsen ommas süddames, et peame iggaüks püüdma, ikka igga pääw parremaks, targemaks ja pühhamaks sada Jssanda meie sure Jummala lapsiks, ni kaua kui meil siin ilmas ial ellu on. Sepärrast sowin ma siis ka sulle, mo luggeja, mo ing, mo sõbber, otsi endalle, kui tahrat sa siin ilmas Jummala auks ja innimeste eaks ellada, sest selle tarwis on meid seia lodud, ükspäinis sedda warra, mis iggaweste kestab, mis tulli ei pölleta, ei upputa wessi ja ükski surm ei nela, — otsi endalle tarkust, armu innimeste wastu ja süddame puhtust; tarkus on parrem kui kõik kuld ja öbbe siin ilmas, ja üks ea, ning ühhe puhta neitsi sarnane südda ehhitab ennam kui illu; ta on jädaw ja kestab ka weel seal pool auda, kos kuld ja öbbe ennam ei käi. Agga kost pead sa siis sedda tarkust sama, kes tulleb tedda sulle andma? O armas, sedda saat sa iggalt poolt, öppi agga möttlema ja kõigis enda über watama: se ilm so ümber on üks suur ramat, täis kuldsid öppetuisi igga piddi; seal seisab süggawus ja tarkus sees, seal wäggi ja arm pöhjamatta, loe agga tedda ja sa öntsaks. Möttle ikka, kos sa agga ial siin ma peal käid ehk wibid, Jummala sure teggude peale tassausse ja maddalusse sees ärda melega; ta tulleb siis sulle ikka wastu iggal pool, lahke ja elde, ja öñnistab sind ning sadab sind se öige ja tassase te peale. O sõbber, kes Jummala teggusid tundma öppib, ei se olle ennam öñnetu, se öppib tedda eñnast tundma ja temma öntsust ning rahhu maitsma iggawesseks eluks. Järrele möttlemist agga ja öppust, mo armas, on ütlematta waja, kui sa täieliste, kui innimenne Jummala nõu ja tahtmisse järrele siin ilmas ellada tahhad. Sest, ei lahku sinnust eñne so waesus egga ädda, ei eñne so willetsus egga pudus, kui so rummalus ja tuhmus sinnust ei olle kuddunud. Sepärrast ärra ota siis ka ial endalle wäljast poolt öñne, waid arri ükspäinis omma waimu ja südda nt, seal kaswab so öñn, seal so kõige üllem warra, sedda ihka.

Ei lahku sust eñne se ö,
Kui päike sull ärdast saab koitma,
Ei eñne sust pimmedusse tõ,
Kui walgus so waimu saab toitma;
Sepärrast wõtta wadata,
Ja kõigest melest ihkada,
Ja otsida ja öppida,
Et aegsast selgust saaksid.

Kui sa jo sedda iggatsed ja aimad,
Siis tulleb sull se oñmik jo,
Ja päike akkab töusma,

Tarto- ja WÃ ƒÂµrroma Kalender 1842, lk. 45